

Sygn. akt II Ka 449/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariola Krajewska - Sińczuk
Protokolant:	sekr. sąd. Agnieszka Wierzbicka

przy udziale Prokuratora Bożeny Grochowskiej-Małek

po rozpoznaniu w dniach 30 września 2015r. i 15 grudnia 2015 r.

sprawy **P. K.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 157 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez oskarżonego i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 16 czerwca 2015 r. sygn. akt VII K 592/14

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

1. uchyla zawarte w pkt V i VI tego orzeczenia, oparte o art. 415 § 1 kpk, rozstrzygnięcia o zasądzeniu w części powództwa cywilnego;
2. na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka od oskarżonego P. K. na rzecz oskarżyciela posiłkowego K. K. (1) kwotę 25.000 (dwadzieścia pięć tysięcy) zł odszkodowania tytułem częściowego naprawienia szkody oraz kwotę 5.000 (pięć tysięcy) zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego i oskarżyciela posiłkowego od kosztów sądowych za postępowania odwoławcze stwierdzając, że wydatki tego postępowania ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 449/15

UZASADNIENIE

P. K. został oskarżony o to, że w dniu 16 sierpnia 2014 r. w m. H. gm.P.woj. (...) uderzając w twarz K. K. (1), spowodował u niego obrażenia ciała w postaci: odłamania korony zęba 12, zwichnięcia całkowitego z odłamanym wierzchołkiem zęba 11, zwichnięcia całkowitego z odłamanym wierzchołkiem zęba 21, całkowitego zwichnięcia zęba 22, złamania blaszki przedniej wyrostka zębodołowego w okolicy zębów 21 i 22, stłuczenia wargi górnej z powierzchowną raną powierzchni zewnętrznej oraz raną powierzchni wewnętrznej oraz stłuczenia nosa, które to

należą do kategorii średnich i powodują naruszenie czynności narządów ciała na okres przekraczający dni siedem, a okres leczenia i rehabilitacji nie przekroczy sześciu miesięcy,

tj. o czyn z art. 157 § 1 kk

Sąd Rejonowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 16 czerwca 2015 r., sygn. VII K 592/14:

I. oskarżonego P. K. uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 157 § 1 kk i za to na podstawie art. 157 § 1 kk wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 2 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 3 lata;

III. na podstawie art. 71 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 80 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych;

IV. na podstawie art. 73 § 2 kk oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

V. na podstawie art. 415 § 1 kpk uwzględnił powództwo cywilne w części i zasądził od oskarżonego P. K. na rzecz pokrzywdzonego K. K. (1) kwotę 18.000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, tytułem odszkodowania;

VI. na podstawie art. 415 § 1 kpk uwzględnił powództwo cywilne w części i zasądził od oskarżonego P. K. na rzecz pokrzywdzonego K. K. (1) kwotę 10.000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, tytułem zadośćuczynienia;

VII. zasądził od oskarżonego P. K. na rzecz oskarżyciela posiłkowego K. K. (1) kwotę 504 złote tytułem kosztów zastępstwa procesowego realizowanego przez ustanowionego z wyboru pełnomocnika;

VIII. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa tytułem kosztów postępowania kwotę 322,01 (trzysta dwadzieścia dwa 01/100) złotych oraz kwotę 1.400,00 (jeden tysiąc czterysta) złotych tytułem nieuiszczonego wpisu od powództwa cywilnego, zwolnił oskarżonego z obowiązku ponoszenia opłaty.

Apelację od przedstawionego wyżej wyroku wniósł zarówno oskarżony, jak również pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego (powoda cywilnego).

Oskarżony P. K. zaskarżył wyrok w całości. Powołując się na art. 427 § 1 kpk w zw. z art. 438 pkt 1, 2, 3 kpk orzeczeniu temu zarzucił:

A/ błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mający wpływ na jego treść, polegający na:

- bezpodstawnym przyjęciu, że oskarżony dokonał zarzucanego mu czynu umyślnie i w zamiarze bezpośrednim dokonania uszkodzenia ciała pokrzywdzonego, podczas, gdy z wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań świadków M. I. (1), P. S., Ł. L. i D. W. wynika w sposób jednoznaczny, że uprzednio ze strony pokrzywdzonego doszło do bezprawnego i bezpośredniego ataku na osobę oskarżonego, w następstwie czego podjął on obronę, co winno skutkować ustaleniem, iż działał on w warunkach obrony koniecznej z art. 25 § 1 kk;

- bezpodstawnym uwzględnieniu na podstawie art. 415 § 1 kpk powództwa cywilnego w części i zasądzeniu od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego kwot odszkodowania i zadośćuczynienia, podczas gdy przy prawidłowo poczynionych ustaleniach faktycznych w zakresie prawdziwych okoliczności zdarzenia, a mianowicie prowokacji ze strony pokrzywdzonego i konieczności obrony swojego bezpieczeństwa przez oskarżonego, powinien on zostać uniewinniony od zarzucanego mu czynu, co w konsekwencji skutkowałoby niemożnością zastosowania wskazanego przepisu.

B/ obrazę prawa procesowego, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

- art. 7 kpk, art. 410 kpk poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów i zanegowanie wyjaśnień złożonych przez oskarżonego w zakresie w jakim Sąd odmówił im wiary, a które są kwestionowane, stanowcze i znajdują, wbrew twierdzeniom Sądu, pełne oparcie w zeznaniach świadków M. I. (1), P. S., Ł. L. i D. W., a zatem w całości powinny zostać uznane za wiarygodny dowód w sprawie;

- art. 70 kpk w zw. z art. 278 § 1 kpc poprzez niedopuszczenie z urzędu dowodu z opinii biegłego z zakresu stomatologii lub protetyki i dokonanie samodzielnych ustaleń faktycznych odnośnie charakteru obrażeń ciała doznanych przez pokrzywdzonego, przede wszystkim zaś określenie ich stopnia i kosztów leczenia na podstawie własnych ustaleń dokonanych przy pomocy Internetu, co skutkowało całkowicie dowolnymi ustaleniami w zakresie wysokości kwot odszkodowania i zadośćuczynienia.

Podnosząc powyższe zarzuty oskarżony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie go od popełnienia zarzucanego mu czynu. Ewentualnie wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wskazany wyżej wyrok zaskarżył w zakresie powództwa cywilnego. Na zasadzie art. 427 § 2 kpk i art. 438 pkt 1 i 2 kpk orzeczeniu temu zarzucił:

1. mającą wpływ na treść zapadłego wyroku obrazę przepisu postępowania – art. 410 kpk – polegającą na przyjęciu za podstawę wyroku dowodów, które nie zostały przeprowadzone na rozprawie, a które skutkowały częściowym jedynie uwzględnieniem powództwa cywilnego;

2. obrazę prawa materialnego – art. 445 § 1 kc – polegającą na zasądzeniu powodowi cywilnemu tytułem zadośćuczynienia kwoty 10.000 zł, która w żadnym razie nie może być uznana za sumę „odpowiednią” pieniężnego zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez K. K. (1).

Podnosząc powyższe zarzuty pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wniósł o zmianę wyroku i orzeczenie o zasądzeniu powództwa cywilnego w całości, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Siedlcach.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 30 września 2015 r. Sąd Okręgowy postanowił na podstawie art. 352 § 3 kpk uzupełnić postępowanie dowodowe poprzez zaliczenie do materiału dowodowego opinii od wychowawcy o uczniu P. K. (k. 131). Przewodnicząca składu orzekającego stwierdziła, iż do akt sprawy wpłynęło uzupełnienie apelacji, którego odpisy doręczyła stronom.

W uzupełnieniu wniesionej przez siebie apelacji oskarżony poparł zarzuty podniesione uprzednio, dodatkowo wskazując, iż uchybienia Sądu Rejonowego w Siedlcach, Wydziału VII Karnego, w zakresie naruszenia przepisów postępowania, mogą mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie art. 7 kpk, poprzez skrajnie dowolną, a nie swobodną ocenę zgromadzonych w sprawie dowodów z jednoczesnym naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, polegały ponadto na:

1. uznaniu za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego jedynie w części, w której przyznał, że uderzył pokrzywdzonego pięścią w twarz i miało to miejsce podczas zabawy, przy jednoczesnym odmówieniu wiary pozostałej części jego wyjaśnień, bez podania jakichkolwiek podstaw takiego stanowiska, podczas gdy oskarżony w swoich wyjaśnieniach podał szereg innych okoliczności, w tym, że to pokrzywdzony się rozpychał oraz uderzył pierwszy pięścią w prawy policzek, której to części wyjaśnień nie sposób uznać za wiarygodne, chociażby na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w pozostałej części;

2. uznaniu za wiarygodne zeznań

M. I. (1)

P. S.

Ł. L. i

D. W.

za niewiarygodne w części dotyczącej prowokacyjnego zachowania pokrzywdzonego, z uwagi na ich tendencyjność oraz fakt, iż świadkowie są znajomymi oskarżonego, przy jednoczesnym uznaniu w całości za wiarygodne oraz oparciu rozstrzygnięcia w zasadniczej części na zeznaniach świadków, stanowiących osoby bliskie oraz znajomych pokrzywdzonego,

podczas gdy

z uwagi na powiązania koleżeńskie należało ze szczególną ostrożnością potraktować zeznania wszystkich świadków w sprawie, bowiem w kontekście zasad logicznego rozumowania, wiedzy oraz doświadczenia życiowego, zeznania świadków – przyjaciół pokrzywdzonego również należy uznać za tendencyjne i zmierzające do ustalenia stanu faktycznego zgodnego z wersją pokrzywdzonego.

Ponadto, oskarżony we wniesionym przez siebie uzupełnieniu apelacji zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie art. 193 kpk, poprzez zaniechanie przez Sąd I instancji zasięgnięcia opinii biegłego, pomimo, że stwierdzenie okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wymagało wiadomości specjalnych.

W dalszym toku rozprawy apelacyjnej w dniu 30 września 2015 r., po zapoznaniu się stron z w/w uzupełnieniem apelacji, przewodnicząca udzieliła głosu stronom. Obrońca oskarżonego poparł apelację oraz pismo stanowiące jej uzupełnienie i wniósł o jej uwzględnienie. Wniósł także o nieuwzględnienie apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego. Oskarżony poparł apelację i wniosek w niej zawarty, wnosząc jednocześnie o nieuwzględnienie apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego. Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego poparł swoją apelację i wniosek w niej zawarty, wnosząc jednocześnie o nieuwzględnienie apelacji oskarżonego. Prokurator wniósł o nieuwzględnienie apelacji oskarżonego w zakresie winy, zaś w pozostałym zakresie wniósł o zasądzenie przez Sąd Odwoławczy odszkodowania i zadośćuczynienia w wysokości, na jaką wskazuje nie budzący wątpliwości zebrany w sprawie materiał dowodowy na podstawie art. 46 kk. Wniósł także o nieuwzględnienie apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego. Oskarżyciel posiłkowy przyłączył się do apelacji swojego pełnomocnika.

Z powodów wskazanych w art. 411 kpk w zw. z art. 458 kpk z uwagi na zawily charakter sprawy Sąd Okręgowy odroczył wydanie wyroku do dnia 05 października 2015 r.

W dniu 05 października 2015 r. Sąd Okręgowy postanowił:

1. na podstawie art. 409 kpk wznowić przewód sądowy;
2. rozprawę odwoławczą odroczyć bez terminu;
3. dopuścić dowód z opinii biegłego lekarza stomatologa z listy biegłych Sądu Okręgowego w Warszawie J. K., który po zbadaniu pokrzywdzonego K. K. (1) oraz po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną znajdującą się w aktach sprawy stwierdzi, czy możliwe jest wykonanie implantów zębów utraconych przez pokrzywdzonego w wyniku przedmiotowego zdarzenia oraz koron do nich i ustalenia kosztów wykonania takiego zabiegu;
4. określił biegłemu termin do sporządzenia opinii do dnia 30 listopada 2015 r.;
5. po nadejściu opinii termin rozprawy odwoławczej wyznaczyć z urzędu.

Opinia biegłego z zakresu protetyki stomatologicznej lek. Stomatologa J. K. wpłynęła do tut. Sądu w dniu 26 października 2015 r. (k. 162-163).

Na rozprawie odwoławczej w dniu 15 grudnia 2015 r. Sąd Okręgowy postanowił na podstawie art. 452 § 2 kpk uzupełnić postępowanie dowodowe poprzez zaliczenie w poczet materiału dowodowego opinii biegłego stomatologa (k. 162-163). Obrońca oskarżonego załączył pismo zawierające zarzuty do w/w opinii wraz z wnioskiem dowodowym o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego stomatologa w trybie art. 201 kpk, której odpis doręczył stronom. Opinii tej obrońca oskarżonego zarzucił, iż jest ona niepełna, albowiem nie udziela odpowiedzi na wszystkie postawione biegłemu pytania, w szczególności na pytania:

- 1) czy możliwe jest wykonanie implantów zębów utraconych u pokrzywdzonego?
- 2) w jaki sposób biegły określił koszty założenia 4 implantów, czasowego uzupełnienia protetycznego oraz koron na implantach?

W uzasadnieniu zarzutów pod adresem w/w opinii obrońca oskarżonego wskazał także, iż w jego ocenie, podane przez biegłego ceny są zawyżone w stosunku do „średnich” cen lubelskich, gdzie implantacja wynosi (zwykle) 2.000 złotych od implantu. Wskazując na powyższe obrońca oskarżonego wniósł o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego we wskazanym przez siebie zakresie.

Obrońca oskarżonego na rozprawie odwoławczej poparł wniosek o wywołanie pisemnej opinii uzupełniającej, bądź ustnej poprzez wezwanie biegłego na rozprawę. Prokurator wniósł o nieuwzględnienie wniosku dowodowego, gdyż zmierza on do przedłużenia postępowania. Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego przyłączył się do stanowiska prokuratora. Oskarżyciel posiłkowy przyłączył się do stanowiska swojego pełnomocnika, zaś oskarżony przyłączył się do stanowiska swojego obrońcy.

Sąd Okręgowy na podstawie art. 170 § 1 pkt 5 kpk oddalił wniosek dowodowy o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego stomatologa uznając, iż wniosek ten zmierza do przedłużenia postępowania, bowiem odpowiedź na postawione w nim pytania znajduje się w sporządzonej opinii pisemnej. Strony nie zgłosiły innych wniosków dowodowych.

Oskarżony poparł swoją apelację i wniósł o nieuwzględnienie apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego. Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego poparł swoją apelację, wnosząc o nieuwzględnienie apelacji oskarżonego. Prokurator wniósł o nieuwzględnienie apelacji oskarżonego oraz o częściowe uwzględnienie apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego i zasądzenie w trybie art. 46 § 1 kk odszkodowania w kwocie wynikającej z opinii sporządzonej przez biegłego stomatologa oraz zadośćuczynienia, którego wysokość pozostawił od uznania Sądu. Oskarżyciel posiłkowy przyłączył się do stanowiska swojego pełnomocnika.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego oraz apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego okazały się zasadne jedynie w zakresie ustaleń i źródeł dowodowych, na podstawie których Sąd I instancji określił koszty leczenia pokrzywdzonego, a co za tym idzie wysokość odszkodowania orzeczonego na rzecz pokrzywdzonego od oskarżonego w zaskarżonym wyroku. Zaznaczyć przy tym należy, iż obie strony, formułując wniesione środki zaskarżenia, podnosiły w istocie tę samą kwestię w ramach różnych zarzutów obrazy prawa procesowego (oskarżony – art. 70 kpk w zw. z art. 278 § 1 kpc oraz art. 193 kpk, zaś pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego – art. 410 kpk). Pozostałe zarzuty obu apelacji okazały się jednak bezzasadne i nie zasługiwały na uwzględnienie.

Na wstępie wskazać należy, iż uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, mimo uwzględnienia w/w zarzutów obrazy prawa procesowego nie było jednak konieczne, albowiem Sąd Odwoławczy w myśl art. 452 § 2 kpk, znowelizowanego z dniem 01 lipca 2015 roku, dopuszcza dowody na rozprawie, jeżeli nie jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu sądowego w całości. Sytuacja taka miała miejsce w przedmiotowej

sprawie, gdzie Sąd Odwoławczy uzupełnił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, dopuszczając dowód z opinii biegłego lek. stomatologa J. K., specjalisty protetyki stomatologicznej.

Wprawdzie, celem uporządkowania wyводу, w pierwszej kolejności Sąd Okręgowy uznał za zasadne odniesienie się do zarzutów wywiedzionych w apelacji złożonej przez oskarżonego, niemniej jednak, sporne kwestie, w szczególności kwestia ustalenia kosztów leczenia, jakie spowodował swoim działaniem oskarżony, oraz dowodów na podstawie Sąd I instancji dokonał ustaleń w tym zakresie, dotyczy obu apelacji.

Odnosząc się bezpośrednio do zarzutu obrazy art. 7 kpk, jaki podniósł w swojej apelacji oskarżony, wskazać należy, iż ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd I instancji nie wykazuje błędów natury logicznej, nie była stronicza, jak również nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów, chronionej przepisem art. 7 kpk. Zarzut podniesiony w tym zakresie jest całkowicie chybiony. Sama zaś apelacja stanowi nieudolną próbę przeprowadzenia odmiennej, niż to uczynił Sąd I instancji, a korzystnej dla oskarżonego, oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego. Skarżący nie podnosi żadnych nowych okoliczności i dowodów, które nie byłyby uprzednio przedmiotem rozważań i oceny Sądu Rejonowego.

Na stwierdzenie powyższych okoliczności pozwala uważna lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku. W pisemnych motywach tego orzeczenia Sąd I instancji odniósł się do wszelkich okoliczności podniesionych w tejże apelacji, związanych z oceną dowodów zebranych w niniejszej sprawie, a w szczególności z oceną wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań świadków, wskazał dowody, które obdarzył przymiotem wiarygodności oraz wyjaśnił, którym dowodom i z jakich powodów dał wiarę. Wskazał także dowody, którym waloru wiarygodności odmówił oraz przekonywująco i precyzyjnie wyjaśnił, z jakich przyczyn na wiarę nie zasługują. Ustalenia poczynione przez Sąd Rejonowy w oparciu o tak przeprowadzoną ocenę dowodów są zatem prawidłowe.

Nie sposób zgodzić się w się w szczególności z oskarżonym, który zarówno w złożonej przez siebie apelacji, jak również w swoich wcześniejszych wyjaśnieniach (zarówno tych z postępowania przygotowawczego, jak i sądowego) podnosi, iż zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach obrony koniecznej, jedynie broniąc się, sprowokowany przez pokrzywdzonego. Wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie, niejako wspierane przez wzajemnie sprzeczne zeznania świadków: M. I. (1), P. S., Ł. L. oraz D. W. nie wytrzymały konfrontacji ani z zeznaniami pokrzywdzonego K. K. (1), ani z jasnymi, pełnymi, wzajemnie się uzupełniającymi i korelującymi ze sobą zeznaniami opozycyjnej grupy świadków: K. C., R. D., P. C., K. K. (2) oraz A. K.. Dodać przy tym należy, iż Sąd I instancji wskazał na konkretne okoliczności, jakie w uzasadnione wątpliwości poddają wiarygodność świadków zeznających na korzyść oskarżonego w postaci nie tylko tendencyjności i wskazywania jedynie na działanie oskarżonego w wyniku prowokacji, z całkowitym pominięciem istotnych okoliczności zdarzenia m.in. obrażeń jakich miałby doznać pokrzywdzony (pokrzywdzony „pluł” przeciw zębami), ale również uwypuklając wynikający z zeznań Ł. L. (k. 113v-114) rzekomy udział w zabawie żony pokrzywdzonego A. K., który został absolutnie wykluczony w świetle całokształtu materiału dowodowego. Argumenty przemawiające za odrzuceniem zeznań M. I. (1), P. S., Ł. L. i D. W. jako niewiarygodnych, uzupełnić można jedynie o wskazanie na znaczne rozbieżności w zeznaniach w/w świadków dotyczące samej rzekomej czynności wykonawczej, jaką pokrzywdzony miałby sprowokować oskarżonego.

M. I. (1) zeznając w postępowaniu przygotowawczym wskazuje na „popchnięcie lub szarpnięcie za ubranie”, a następnie „uderzenie otwartą ręką w twarz (protokół przesłuchania, k. 34v), zaś w zeznaniach z postępowania sądowego „szturchnięcie barkiem” i „machnięcie w kierunku P.” (k. 100), o żadnym uderzeniu w twarz nie wspominał. Świadek ten jednocześnie wskazał, iż nie wie który mężczyzna „szturchnął” pierwszy, ale widział jak pokrzywdzony „szturchnął” barkiem oskarżonego „i od tego się zaczęło” (k. 100). Według jego zeznań składanych w postępowaniu sądowym po opisanym zdarzeniu miała się nawiązać między nimi rozmowa, brak jest jednak wskazywania na jakąkolwiek rozmowę w depozycjach składanych przez tego świadka w postępowaniu przygotowawczym. Podobnie jak brak jest w jego zeznaniach z postępowania sądowego mowy o jakiegokolwiek wymianie ciosów, co pozostaje w sprzeczności z zeznaniami składanymi przez tegoż świadka uprzednio.

Według kolejnego świadka tj. P. S. prowokacyjne zachowanie pokrzywdzonego miałyby polegać na „szturchnięciu łokciem” i uderzeniu oskarżonego przez pokrzywdzonego otwartą ręką (k. 100v). Świadek ten nie wspomina, aby miała nawiązać się jakakolwiek rozmowa między stronami konfliktu. Dotyczy to jednak jedynie zeznań tego świadka z postępowania sądowego. W postępowaniu przygotowawczym świadek P. S. zeznał odmiennie (k. 36v), wskazując, iż prowokacyjne działanie pokrzywdzonego polegać miało na „trącaniu ręką w bok i tył”, po czym P. K. miał odwrócić się i słownie zwrócić uwagę pokrzywdzonemu, po czym ten miał go uderzyć.

Z kolei Ł. L. podał, że pokrzywdzony i oskarżony wzajemnie uderzyli się w twarz, a z kontekstu jego zeznań wynika, iż było to nie otwartą ręką, lecz z tzw. pięści, obaj lewą ręką (k. 113v). Przy czym świadek ten zeznaje z jednej strony, iż „pokrzywdzony oddał mu z lewej ręki” (a zatem to nie pokrzywdzony wyprowadził cios pierwszy), zaś z drugiej strony, iż „pierwszy uderzył w twarz pokrzywdzony P.”. W tych zeznaniach także brak jest jakiegokolwiek wzmianki, aby miała nawiązać się między nimi jakakolwiek wymiana zdań.

Ostatni świadek zeznający na korzyść oskarżonego - D. W. – wskazał, że pokrzywdzony miał „nacierać tyłem” na oskarżonego, „odepchnąć P.” (oskarżonego) i „wymierzyć mu cios pięścią w głowę” (k. 114 i 114v). Według D. W. oskarżony i pokrzywdzony wymienili takie same ciosy, o tożsamej sile.

Reasumując, stwierdzić należy, iż wyżej wymienionym zeznaniom M. I. (1), P. S., Ł. L. oraz D. W. przeczy nie tylko pozostały, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w postaci zeznań opozycyjnej grupy świadków, wskazanej powyżej ale również zeznania te są sprzeczne wzajemnie, gdyż przedstawiają kilka odmiennych wersji przedmiotowego zdarzenia. Mało tego, zeznania M. I. (1) i P. S. różnią się wewnątrz i zmieniają się na poszczególnych etapach postępowania. W żadnych z zeznań w/w świadków nie pojawia się także relacja o jakichkolwiek obrażeniach, czy choćby drobnych zadrapaniach, jakich miałyby doznać oskarżony. Zeznania te słusznie zostały zatem uznane przez Sąd I instancji za niewiarygodne, stanowiące wyłącznie nieudolną próbę pomocy koledze w uniknięciu odpowiedzialności karnej. Sąd Odwoławczy w pełni podziela i akceptuje tak przeprowadzoną ocenę, nie dopatrując się w niej żadnych uchybień.

Nie sposób zgodzić się również z oskarżonym, który podniósł, iż wiarygodność zeznań pokrzywdzonego jest wątpliwa, albowiem poparte są one wyłącznie przez członków rodziny i przyjaciół pokrzywdzonego. Nade wszystko zaznaczyć przy tym należy, iż ustawa procesowa nie daje podstaw do preferowania lub dyskwalifikowania dowodów według kryterium, czy są one korzystne czy też obciążające dla oskarżonego. O wartości dowodu, wbrew twierdzeniom skarżącego, nie przesądza także jego pochodzenie, od tej czy innej strony, związanej bliższymi lub dalszymi relacjami z pokrzywdzonym, lecz treść tegoż dowodu - tak w aspekcie jego wewnętrznej spójności, jak i w konfrontacji z treścią innych dowodów. Żaden przeprowadzony w sprawie dowód nie może być oceniany w oderwaniu od wymowy wszystkich pozostałych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 11 marca 2015 r., sygn. akt II AKa 47/15, OSA 2015 nr 7, poz. 17, str. 13, Legalis Numer 1213436). Zestawienie i konfrontacja wyjaśnień oskarżonego z zeznaniami dwóch pozostałych do siebie w opozycji grup świadków, w zakresie wewnętrznej spójności tychże zeznań, ich wzajemnych relacji, uzupełniania się oraz wzajemnego wykluczania się, w kontekście zasad logicznego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego wypadła dla oskarżonego wyjątkowo niekorzystnie.

Oskarżony w uzupełnieniu swojej apelacji (k. 163) wskazuje także, iż zeznania K. C. i R. D. na okoliczność jego działania pod wpływem upojenia alkoholowego jednoznacznie go obciążają i świadczą o negatywnym nastawieniu do jego osoby. W realiach niniejszej sprawy, znaczenie drugorzędne ma jednak to, czy oskarżony w chwili zdarzenia był całkowicie trzeźwy, pod czy też pod wpływem alkoholu. Zarówno oskarżony, pokrzywdzony, jak i wszyscy przesłuchiwani w sprawie świadkowie są młodymi, dorosłymi ludźmi, w dniu przedmiotowego zdarzenia, w okresie wakacyjnym, uczestniczyli w zabawie tanecznej, nie zaprzeczają przy tym, iż spożywali niewielkie ilości alkoholu. Tym większe zdziwienie budzi fakt, że oskarżony akurat tę okoliczność, nie mają większego znaczenia dla niniejszej sprawy, neguje. Kompletnie nieuzasadnione jest także podnoszenie przez skarżącego, iż skoro świadkowie R. D. i K. C. nie widzieli samego momentu uderzenia pokrzywdzonego, a jedynie jego upadek, to nie można na podstawie ich zeznań ustalać stanu faktycznego, a co za tym idzie jego sprawstwa. Sam oskarżony nie zaprzecza przecież temu, iż pokrzywdzony upadł w wyniku jego uderzenia, a wersja o jego działaniu w wyniku prowokacji K. K. (1), po wnikliwej weryfikacji i

ocenie Sądu I instancji, jaką w pełni podzielił i opisał we wcześniejszej części niniejszego wyroku Sąd Odwoławczy, okazała się nieprawdziwa.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 04 września 2015 r., sygn. IV KK 246/15 zarzut rażącego naruszenia art. 7 kpk wymaga wskazania wad w sposobie dokonania oceny konkretnych dowodów (Legalis Numer 1331231). W ocenie Sądu Odwoławczego, oskarżony w pisemnym środku zaskarżenia warunkowi temu nie sprostał. Rozpoznając niniejszą sprawę Sąd I instancji uczynił zadość zasadzie swobodnej oceny dowodów, wynikającej z art. 7 kpk, dokonując wszechstronnej, wieloaspektowej i przede wszystkim konfrontacyjnej analizy materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Zarzut obrazy art. 7 kpk w tym zakresie uznano zatem za chybiony.

Odnosząc się do kolejnego zarzutu, a mianowicie obrazy art. 5 kpk, jakiego co prawda oskarżony nie wskazał bezpośrednio, lecz podniósł go dopiero w uzasadnieniu wniesionego przez siebie środka zaskarżenia (k. 129), wskazać należy, iż w art. 5 kpk uregulowano zasadę domniemania niewinności (§ 1) i zasadę in dubio pro reo (§ 2). Istota tejszy zasady sprowadza się do tego, że oskarżony jest w procesie karnym niewinny, a wina musi mu być udowodniona i stwierdzona prawomocnym wyrokiem karnym, przy czym związana z nią zasada in dubio pro reo z art. 5 § 2 kpk nakazuje rozstrzygać niedające się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego. Domniemanie niewinności jest domniemaniem prawnym, wprowadzającym założenie niewinności oskarżonego do chwili udowodnienia mu winy prawomocnym wyrokiem sądowym. Nie jest zatem możliwe orzeczenie o winie sprawcy oraz nałożenie na niego sankcji karnych bez przeprowadzenia postępowania karnego (w skład którego wchodzi postępowanie dowodowe), w ramach którego nastąpi udowodnienie stawianych mu zarzutów, a następnie wydanie wyroku skazującego. Z powyższego wynika, że ten rodzaj domniemania jest domniemaniem wzruszalnym (praesumptio iuris tantum). Domniemanie to w realiach niniejszej sprawy, zostało obalone przez Sąd I instancji w świetle zgromadzonych dowodów, poddanych wnikliwej analizie i ocenie.

Wskazać także należy, iż przepisy art. 5 § 2 kpk (zasada rozstrzygnięcia wątpliwości na korzyść oskarżonego) i art. 7 kpk (zasada swobodnej oceny dowodów) mają charakter rozłączny i jednoczesne podnoszenie tych zarzutów jest nieuzasadnione. Do wątpliwości, o których mowa w art. 5 § 2 kpk nie należą bowiem wątpliwości związane z problemem oceny dowodów, a więc który z wzajemnie sprzecznych dowodów zasługuje na wiarę, a który tego waloru nie posiada. Jeżeli Sąd dokona ustaleń na podstawie swobodnej oceny dowodów i ustalenia te są stanowcze – a tak jest w niniejszej sprawie – to nie może zachodzić obraza art. 5 § 2 kpk (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2013 r., sygn. V KK 119/13; wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 30 października 2013 r., sygn. IV Ka 829/13). W realiach niniejszej sprawy nie zaistniały bowiem wątpliwości, których nie dało się rozstrzygnąć w drodze postępowania dowodowego. W przypadku, gdy skarżący kwestionuje ustalenia faktyczne zależne od dania wiary temu lub innemu dowodowi, czy też grupie dowodów w postaci zeznań konkretnych świadków, nie można mówić o naruszeniu tejszy zasady, a ewentualne uwagi co do wiarygodności w/w dowodów rozpatrywane mogą być jedynie w zakresie swobodnej oceny dowodów, co uczyniono już we wcześniejszej części tegoż uzasadnienia.

Nie ma także racji skarżący podnosząc w złożonej apelacji zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, odnoszący się w istocie do ustalenia jego sprawstwa i działania pozbawionego kontratypu obrony koniecznej. W ocenie Sądu Okręgowego, ustalenia dokonane w niniejszej sprawie przez Sąd I instancji są bezbłędne i znajdują pełne oparcie w wiarygodnym materiale dowodowym. Jak niezwykle zwięzłe i celnie orzekł Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 30 lipca 2015 r., sygn. II AKa 171/15 jeśli Sąd meriti nie naruszył żadnego z przepisów ze sfery gromadzenia i oceny dowodów, to brak jest podstaw do kwestionowania ustaleń faktycznych (Legalis Numer 1337292). Zarzut ten należało również uznać za chybiony.

Niezasadny jest także podniesiony przez oskarżonego niemal „jednym tchem” z zarzutem obrazy art. 7 kpk, zarzut naruszenia art. 410 kpk. Nie wykazał on bowiem, aby wydany w sprawie wyrok został oparty na okolicznościach nieuwjawnionych w toku rozprawy głównej, czy też w wyniku nieuwzględnienia przy wyrokowaniu ujawnionych w toku rozprawy głównej okoliczności, tak korzystnych, jak i niekorzystnych dla oskarżonego. Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 31 marca 2015 r., sygn. IV KK 62/15 nie można zarzucać, że niektóre dowody nie stanowiły podstawy ustaleń faktycznych, jeżeli Sąd je rozważył i odrzucił na płaszczyźnie art. 7 kpk jako niewiarygodne (Legalis

Numer 1242258). A właśnie to w złożonej apelacji bezzasadnie czyni oskarżony. Oczywistym jest bowiem, iż dokonanie oceny materiału dowodowego, nie odpowiadającej interesowi procesowemu strony, nie uchybia dyspozycji art. 410 kpk (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 11 sierpnia 2015 r., sygn. II AKa 107/15, Legalis Numer 1337308).

Mając na uwadze powyższe, stwierdzić należy, iż poczynione przez Sąd Rejonowy w Siedlcach ustalenia w zakresie tak sprawstwa, jak i winy oskarżonego P. K. są prawidłowe i nie wykazują cech błędu. Nie ma wątpliwości, co do tego, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu, wyczerpującego znamiona art. 157 § 1 kk. W niniejszej sprawie słusznie wykluczono także działanie oskarżonego w warunkach kontraktu obrony koniecznej. Okoliczności te zostały w sposób bezsporny dowiedzione, co ma odzwierciedlenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Po omówieniu zarzutów bezzasadnych przejść należy do tych, którym nie sposób odmówić słuszności. Na wstępie zaznaczyć należy, iż kontrowersyjną kwestią w niniejszej sprawie było ustalenie przez Sąd meriti kosztów leczenia oraz źródła dowodowe, na podstawie których Sąd ten wyliczył owe koszty, a co za tym idzie wysokość odszkodowania orzeczoną na rzecz pokrzywdzonego od oskarżonego w zaskarżonym wyroku. Jak już wskazano, obie strony formułując wniesione środki zaskarżenia, podnosiły w istocie tę samą kwestię w ramach różnych zarzutów obrazy prawa procesowego (oskarżony – art. 70 kpk w zw. z art. 278 § 1 kpc oraz art. 193 kpk, zaś pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego – art. 410 kpk).

Rację ma zarówno pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego, jak i oskarżony, iż koszty leczenia protetycznego nie powinny być ustalane przez Sąd I instancji na podstawie „danych zamieszczonych na stronach internetowych różnych firm medycznych, zajmujących się tą dziedziną”, w szczególności biorąc pod uwagę to, że Sąd Rejonowy zaniechał powołania się na nazwy, siedziby i dane odnośnie wskazania konkretnych adresów stron internetowych, skąd zaczerpnięto owe informacje. Dowodu w zakresie kosztów leczenia pokrzywdzonego nie przeprowadzono na rozprawie. Nie powołano także biegłego, mimo, iż stwierdzenie tej okoliczności tj. kosztów leczenia pokrzywdzonego, wymagało wiadomości specjalnych z zakresu stomatologii, a dokładniej wąskiej specjalizacji tejże dziedziny, jaką jest protetyka. Sąd Odwoławczy stwierdził zatem w tym zakresie obrazę przepisów prawa procesowego, jaka niewątpliwie miała wpływ na treść zapadłego orzeczenia, a mianowicie – zarówno obrazę art. 410 kpk, jak i art. 193 kpk. Ranga tychże uchybień, w realiach niniejszej sprawy, nie warunkowała jednakże konieczności uchylenia zaskarżonego wyroku i przeprowadzenia przez Sąd I instancji na nowo przewodu sądowego w całości, dlatego Sąd II instancji uzupełnił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, dopuszczając dowód z opinii biegłego sądowego Sądu Okręgowego w Warszawie, lek. stomatologa J. K., specjalisty protetyki stomatologicznej.

Opinia ta, w ocenie Sądu Odwoławczego, jest pełna, jasna i szczegółowa. Została sporządzona nie tylko po zapoznaniu się przez biegłego z dokumentacją medyczną pokrzywdzonego, ale również po bezpośrednim zbadaniu go w gabinecie stomatologicznym. W czasie tegoż badania wykonano również stosowną dokumentację fotograficzną. Wywołana opinia odpowiada na wszystkie postawione biegłemu pytania. Zważywszy na powyższe oraz na wieloletnie doświadczenie biegłego, specjalisty w swojej dziedzinie, znającego doskonale warunki, ceny jednostkowe usług i koszty leczenia oferowane przez placówki medyczne działające na terenie W., w pełni zasługiwała na obdarzenie jej przymiotem wiarygodności.

Nie sposób zgodzić się przy jej ocenie z pisemnymi zarzutami sformułowanymi pod jej adresem przez obrońcę oskarżonego (k. 187-187v). Kuriozalnym jest przy tym zarzut polegający na twierdzeniu, iż w/w biegły nie odpowiedział na postawione pytanie, czy w ogóle możliwe jest wykonanie implantów zębów utraconych u pokrzywdzonego, skoro biegły jednoznacznie wskazał, iż „stwierdza, że u pokrzywdzonego bezwzględnie wskazane jest wykonanie stałego uzupełnienia protetycznego”. W opinii tej biegły zamieścił nie tylko koszt samych implantów, ale również elementy składowe uzupełnienia protetycznego, na które składa się koszt: założenia samych implantów, czasowego uzupełnienia protetycznego oraz porcelanowych koron na tychże implantach, jakie mogą zostać założone dopiero po okresie osteointegracji, tj. po połączeniu implantów z kością szczęki, jakie potrwa ok. 4-6 miesięcy. Niezrozumiałe jest także wskazywanie na brak ustalenia w tejże opinii, czy pokrzywdzony w wyniku urazu utracił same zęby, czy też np. same korzenie. Obrońca oskarżonego nie wskazuje przy tym, w jaki sposób pokrzywdzony mógłby utracić korzenie zębów, nie tracąc przy tym samych zębów. Wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego, wcześniejszego stanu uzębienia

pokrzywdzonego, tj. uzębienia przed przedmiotowym zdarzeniem, nie dało się stwierdzić na podstawie jakiegokolwiek badania przeprowadzonego w 2015 roku. Żądanie takie jest całkowicie sprzeczne z zasadami logiki. Biegły wskazał przecież, iż opinię swoją wydał także w oparciu o dokumentację medyczną pokrzywdzonego. Tylko w ten sposób, w oparciu o wcześniejsze dane medyczne dot. leczenia uzębienia pokrzywdzonego, połączone i skorelowane z danymi z akt sprawy, w szczególności z opinią sądowo-lekarską z dnia 06 września 2014 r. (k. 22) było to możliwe. Na zakończenie ustosunkowania się do zarzutów obrońcy oskarżonego pod adresem w/w opinii dodać należy, iż całkowicie niezrozumiałe jest wskazywanie przez obrońcę, iż ceny podane przez biegłego są zawyżone w stosunku do średnich cen lubelskich. Oskarżony jest mieszkańcem W., dotychczas leczył się w W., biegłego powołano z listy SO w Warszawie, celem tej opinii było ustalenie średnich cen warszawskich, samo zdarzenie także miało miejsce na terenie województwa (...). Skąd zatem w zarzutach obrońcy oskarżonego pojawił się L. pozostaje nieodgadnione dla Sądu Okręgowego. Przypomnieć przy tym należy, iż to K. K. (1) jest pokrzywdzonym w wyniku działania oskarżonego, i nawet gdyby leczenie w samym L. lub podlubelskich miejscowościach było tańsze, zasady słuszności, ale także znaczny czas i koszt kilkukrotnej, kilkusetkilometrowej podróży, jaką musiałby odbyć pokrzywdzony, rezygnując w tym czasie ze swojej pracy zawodowej i licząc się z koniecznością uzyskania w tym dniu urlopu lub możliwością utraty zarobku, nie pozwoliłyby na przyjęcie w realiach niniejszej sprawy cen lubelskich, sugerowanych przez obrońcę.

W oparciu o wszelkie powyższe okoliczności, wniosek obrońcy oskarżonego o przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego, Sąd Okręgowy na podstawie art. 170 § 1 pkt 5 kpk oddalił, uznając, iż wniosek ten zmierza on jedynie do przedłużenia postępowania, bowiem odpowiedź na postawione w nim pytania, znajduje się w sporządzonej przez biegłego pisemnej opinii.

Ustalenie przez Sąd Okręgowy kwoty odszkodowania w wysokości 25.000 (dwudziestu pięciu tysięcy) złotych, jaką winien uiścić oskarżony na rzecz pokrzywdzonego, w oparciu o w/w opinię, której obdarzenie przymiotem wiarygodności zostało obszernie uargumentowane powyżej, uwzględnia średnie ceny warszawskie oraz przewidywany całkowity koszt prac protetycznych, w tym badania dodatkowe, RTG, leki i wizyty dodatkowe. Kwota 25.000 zł odzwierciedla nadto niebudzącą wątpliwości, w kontekście zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, realną wysokość szkody poniesionej przez pokrzywdzonego.

Z uwagi na nowelizację z dniem 01 lipca 2015 r. przepisu art. 46 § 1 kk (obowiązek naprawienia szkody jest obecnie nie środkiem karnym, na jaki wpływ miały dyrektywy wymiaru karny z art. 53 i 54 kk, lecz środkiem ściśle kompensacyjnym) oraz uchylenia przepisów art. 62-70 kpk, a zatem całego Rozdziału 7 Kodeksu Postępowania Karnego dotyczącego powoda cywilnego, niecelowe staje się odnoszenie do zarzutu podniesionego przez oskarżonego, a mianowicie obrazy art. 70 kpk w zw. z art. 278 § 1 kpc oraz do zarzutu pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego – art. 445 § 1 kc. Obecnie instytucja powództwa cywilnego w postępowaniu karnym w ogóle nie istnieje.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy w Siedlcach uchylił zawarte w pkt V i VI zaskarżonego wyroku rozstrzygnięcia o zasądzeniu w części powództwa cywilnego.

Zgodnie z obecnym brzmieniem art. 46 § 1 kk, w razie skazania sąd może orzec, a na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej orzeka, stosując przepisy prawa cywilnego, obowiązek naprawienia, w całości albo w części, wyrządzonej przestępstwem szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę; przepisów prawa cywilnego o możliwości zasądzenia renty nie stosuje się.

Podkreślenia w tym miejscu wymaga, iż odszkodowanie dotyczy wysokości poniesionej rzeczywiście przez poszkodowanego szkody materialnej, wyrażającej się w konkretnej, nominalnej kwocie pieniężnej; zaś zadośćuczynienie – sprawiedliwej odpłaty za doznaną krzywdę.

Kwota 5.000 złotych zasądzona tytułem zadośćuczynienia, w ocenie Sądu Okręgowego, uwzględnia konsekwencje w życiu pokrzywdzonego, jakie spowodował swoim działaniem oskarżony, w tym: dolegliwości bólowe, oszpecenie, dyskomfort w kontaktach międzyludzkich, traumę oraz zaangażowanie czasowe związane z długotrwałym procesem leczenia stomatologicznego, polegającego m.in. na ekstrakcji pozostałości korzeni zębowych, gojeniu się ran w obrębie jamy ustnej i gojeniu się zębodołów oraz protetyce, które to czynności wymagają przecież czasu i nie mogą

być wykonane jedna po drugiej. Jednocześnie kwota ta utrzymana jest w rozsądnych granicach, dostosowana do aktualnych stosunków majątkowych w społeczeństwie, stanowi w istocie kilkukrotność minimalnego, miesięcznego wynagrodzenia netto za pracę, z jakiego utrzymuje się wiele rodzin i gospodarstw domowych.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł od oskarżonego P. K. na rzecz oskarżyciela posiłkowego K. K. (1) kwotę 25.000 złotych odszkodowania tytułem częściowego naprawienia szkody oraz kwotę 5.000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Starania oskarżonego, obdarzonego dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, o uiszczenie wyżej wymienionych kwot, będą stanowić przejaw jego stosunku do prawomocnych orzeczeń Sądu, weryfikując jednocześnie trafność pozytywnej prognozy kryminologicznej. Oskarżony jest młodym, zdrowym człowiekiem, może zatem podjąć chociażby dorywcze zatrudnienie celem uiszczenia w/w kwot zasądzonych tytułem środków kompensacyjnych na rzecz pokrzywdzonego. Zgodnie ze znowelizowanym z dniem 01 lipca 2015 r. przepisem art. 75 § 2 kk, Sąd może zarządzić wykonanie kary, jeżeli skazany w okresie próby rażąco narusza porządek prawny, w szczególności gdy popełnił inne przestępstwo niż określone w § 1, albo jeżeli uchyla się od uiszczenia grzywny, od dozoru, wykonania nałożonych obowiązków lub orzeczonych środków karnych, środków kompensacyjnych lub przepadku.

Wywiązanie się oskarżonego P. K. z obowiązków nałożonych w wyroku związanych z okresem próby, z uiszczenia kary grzywny oraz z uiszczenia odszkodowania i zadośćuczynienia orzeczonych na rzecz pokrzywdzonego tymże wyrokiem, zostanie skontrolowane w postępowaniu wykonawczym.

W pozostałej części Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Mając na względzie zasady słuszności w przypadku oskarżyciela posiłkowego oraz w przypadku oskarżonego - kwoty orzeczonych środków kompensacyjnych, jakie winien uiścić na rzecz pokrzywdzonego w jak najszybszym czasie, Sąd Okręgowy na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49, poz. 223 z 83r. z późn. zm.), zwolnił oskarżonego i oskarżyciela posiłkowego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze stwierdzając, że wydatki tego postępowania ponosi Skarb Państwa.

Z tych względów, Sąd Okręgowy w Siedlcach orzekł jak w wyroku.